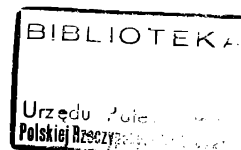

15 lutego 1929 r.

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 9702.

Kl. 28 b 25.

Vereinigte Hutstoffwerke Bloch & Hirsch, C. F. Donner G. m. b. H.
(Frankfurt n. M., Niemcy).

Sposób i urządzenie do skubania futer.

Zgłoszono 16 lutego 1928 r.
Udzielono 28 listopada 1928 r.

Włos większości futer posiada na swym wolnym końcu zgrubiałe zakończenie, tak zwaną nasadę, która jest twardsza i zwykle inaczej zabarwiona niż włos właściwy lub dolny. Ponieważ dolne części włosów mają specjalne przeznaczenie, a mianowicie używa się ich do wyrobu filcu na kapelusze, należy z nich usunąć wspomniane nasady przez skubanie.

Skubanie nasad odbywa się jeszcze wtedy, gdy włos znajduje się na skórze, częściowo ręcznie, częściowo maszynowo i w taki sposób, że futro przytrzymuje się, a nasadę chwytą i zrywa. Naogół praca ta odbywa się bez przeszkód, gdyż nasady nie siedzą tak mocno na włosach właściwych, jak włosy w skórze.

Zdarza się jednak często, zależnie od rodzaju futra, że przeciwnie włos właściwy jest osadzony w skórze słabiej niż nasada na nim. W takich przypadkach podczas skubania włos właściwy zostaje wyrwany ze skóry wraz z nasadą, co oczywiście powoduje znaczne straty.

Straty te mają duże znaczenie w tych przypadkach, gdy włos sprzedaje się na wagę, np. do fabrykacji filcu kapeluszonego.

Wynalazek niniejszy usuwa wyżej wspomniane straty włosa i daje z tego powodu duże korzyści. Nowy sposób polega na tem, że podczas procesu skubania przytrzymuje się zarówno skórę jak i włos właściwy, co oczywiście zupełnie uniemożli-

wia wyrywanie włosa właściwego ze skóry i umożliwia zupełne usunięcie nasad końcowych.

W myśl niniejszego wynalazku skubanie odbywa się kolejno bardzo szybko w taki sposób, że futro przeciąga się ręcznie przez walec między częściami przytrzymującymi i skubiącymi parokrotnie, aż do zupełnego usunięcia nasad z powierzchni włosa i równomiernego czystego skubania całości.

Powyższy sposób skubania umożliwia indywidualne oczyszczenie każdej skórki. Maszyna przytrzymuje włos właściwy w chwili skubania, dzięki czemu pociąganie nie przenosi się na samą skórę przez co robotnik może bardzo łatwo obrobić futro.

Urządzenie służące do wykonywania niniejszego sposobu składa się z następujących części:

a) pary narzędzi do przytrzymywania włosa właściwego ze skórą,

b) pary narzędzi do oskubywania nasad górnych włosa.

Według wynalazku obie pary narzędzi kolejno zamykają się i otwierają szybko w taki sposób, że przytrzymywacze napręd chwytają włos właściwy poniżej nasady górnej i przytrzymują go, podczas gdy skubacze chwytają nasady i usuwają je z włosa właściwego.

Na rysunku przedstawiono w przekroju najważniejsze części urządzenia, wyjaśniające zasady niniejszego wynalazku.

Fig. 1 przedstawia narzędzia przytrzymujące i skubiące w położeniu otwartym, a fig. 2 — w położeniu zamkniętym.

Walec 1 służy do prowadzenia skóry, którą robotnik trzyma napiętą za jej oba końce i wolno prowadzi przez walec zgóry nadół. Para narzędzi służących do przytrzymywania skóry składa się z nieruchomej listwy 2 i ruchomej listwy 3. Ostatnia posiada szybki ruch kolejno w górę i nadół, przyczem w swem najniższym

położeniu styka się z nieruchomą listwą 2 i wskutek tego ściska włos, leżący między niemi.

Za parą listw 2 i 3 znajduje się para narzędzi oskubujących; składa się ona z walca gumowego 4 i noża 5, którego ostrze zatacza elipsę o pochylej osi głównej. Na fig. 1 i 2 elipsę tę zaznaczono linią kropkowaną. Początkowo nóż opuszcza się na walec 4, następnie porusza się koncentrycznie do osi walca, przyczem pociąga za sobą ów walec, a ostatecznie wznosi się z nad niego aby opisać swą drogę eliptyczną i wrócić do położenia początkowego.

Ruchy obu par narzędzi są od siebie zależne i odbywają się w ten sposób, że początkowo obie pary narzędzi jednocześnie opuszczają się, przyczem jedna para chwytą włos właściwy wraz ze skórą, druga zaś nasady włosów. Następnie koniec noża 5 porusza się wraz z walcem 4 dookoła jego osi, co powoduje zerwanie nasad włosów. Ostatecznie obie pary narzędzi otwierają się i powracają do położenia początkowego. W tej chwili włosy i nasady zostają zwolnione z uchwytu.

Przy walcu gumowym 4 znajduje się urządzenie 6 ssące powietrze. Prąd płynącego powietrza wciąga włosy między otwarte narzędzia i wygładza je tak, że mogą one być później łatwo schwytane. Jednocześnie prąd powietrza porywa z sobą zerwane nasady.

Oczywiście, że zamiast opisanych narzędzi można stosować inne równorzędne środki, nieprzekraczające granic niniejszego wynalazku.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób skubania futer, znamieny tem, że przytrzymuje się dolne części włosów przy skórze, a następnie ich górne końce chwytą i zrywa.

2. Sposób według zastrz. 1, znamien-

ny tem, że skubanie odbywa się kolejno w szybkich odstępach po sobie, przyczem przytrzymuje się zawsze względnie wąski rząd włosów u dołu przy skórze, a wolne końce chwyta, zrywa i usuwa, poczem futro przesuwają się dalej.

3. Urządzenie do wykonywania sposobu według zastrz. 1, 2, znamienne tem, że posiada dwie pary narzędzi, a mianowicie jedną przytrzymującą włos właściwy, a drugą chwytającą i zrywającą nasady.

4. Urządzenie według zastrz. 3, znamienne tem, że para narzędzi przytrzymujących włos składa się np. z dwóch listw (2, 3), a para służąca do skubania — z noża (5) i walca gumowego (4).

5. Urządzenie według zastrz. 3, 4, znamienne tem, że obie pary narzędzi zamykają się jednocześnie, poczem pa-

ra narzędzi skubiących odsuwa się od narzędzi przytrzymujących włos, a następnie obie pary narzędzi otwierają się i wracają do położenia początkowego.

6. Urządzenie według zastrz. 3, 5, znamienne tem, że koniec noża (5) zakreśli elipsę o pochyłej osi głównej, a podczas zetknięcia się z walcem gumowym porusza się koncentrycznie do osi walca, pociągając za sobą walec gumowy.

7. Urządzenie według zastrz. 3 — 6, znamienne tem, że włos dostaje się między otwarte narzędzia pod działaniem prądu powietrza.

Vereinigte Hutstoffwerke
Bloch & Hirsch, C. F. Donner
G. m. b. H.

Zastępca: Inż. S. Pawlikowski,
rzecznik patentowy.

FIG. 1.

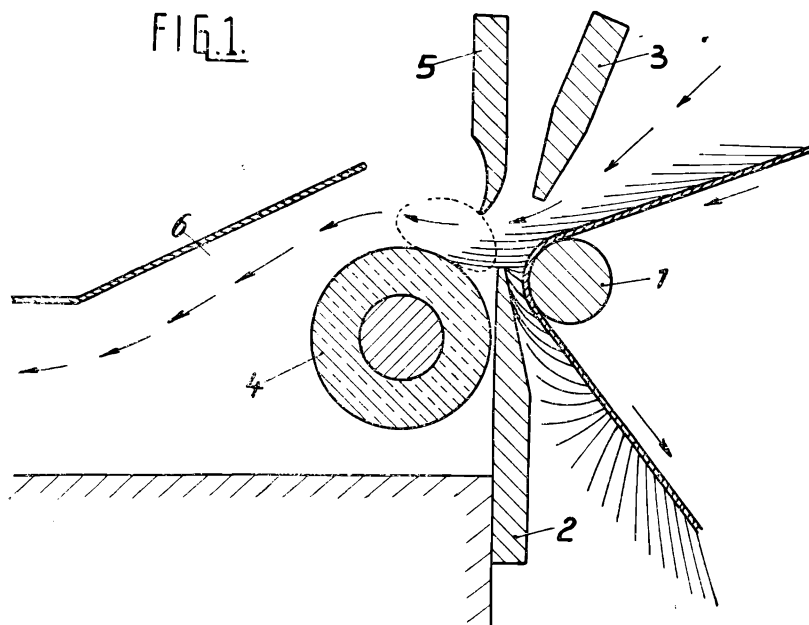

FIG. 2.

